

Stil maar

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje*

Carla Kovach

STIL MAAR

Ze dacht dat hij haar kwam redden.
Ze had het mis.

Eerste druk maart 2020
Achtste druk september 2021

ISBN 978-90-225-9349-3
ISBN 978-94-023-1465-6 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Next Girl*
Vertaling: Barbara Lampe
Omslagontwerp: Clarkevanmeurs Design, bewerkt door Baqup
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Copyright © Carla Kovach, 2018
First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as Bookouture
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan iedereen die in een
gewelddadige relatie zit. Misschien zie je het zelf nog niet,
maar je bent zo veel meer waard. X

PROLOOG

Zaterdag, 14 december 2013

Dezelfde lengte, dezelfde haarkleur. Van achteren leek ze wel op Deborah, maar toen de vrouw zich omdraaide zag hij dat ze niet meer dan een goedkope imitatie was. Haar legging zat tussen haar billen en ze droeg een kort dik jack en naaldhakken, wat nog maar eens duidelijk maakte dat ze echt Debbie niet was. Zijn Debbie zou zich nooit zo ordinair kleden. De vrouw keek de heuvel af waarop het stadscentrum lag, voordat ze naar zijn auto liep. Hij wees naar rechts en stopte naast de patatkraam, iets voorbij het drukke café. Ze volgde braaf zijn aanwijzingen, alsof ze in trance was door het vooruitzicht op geld. Of op drugs?

Er waren veel mensen op de been in Redditch, iedereen wilde nog op stap vóór de kerstdagen. Hij was hier maar één keer eerder iemand komen oppikken, maar dat was uitgelopen op een drama en dat was lang voordat Debbie in zijn leven was gekomen. Hij had alleen willen praten, maar het was een slechte vrouw geweest, die hem dingen wilde laten doen die zijn moeder nooit goed zou hebben gevonden. Hij had tot op zekere hoogte meegewerkt, en die hoogte was zijn eigen ontlading geweest. Dat kon ze niet hebben.

De vrouw tikte op het raampje en knipoogde naar hem, waarop ze begon te praten met een Oost-Europees accent. Waar kwam ze vandaan, vroeg hij zich af. Roemenië misschien, of Bulgarije? Nu

was ze dichtbij, hij kon haar donkere uitgroei zien en haar ietwat scheve neus, die waarschijnlijk een keer gebroken was geweest. Zijn Debbie was ze zeer zeker niet, maar hij kon doen alsof.

‘Op zoek naar iets bijzonders voor vanavond?’ vroeg ze. Hij keek in de zijspiegel en zag dat een groepje dronken lolbroeken elkaar heen en weer stond te duwen voor de ingang van het café. Niemand lette op wat er verderop in de straat gebeurde. Ze stonden te rillen in hun korte mouwen en kerstmutsen. Hij richtte zijn aandacht weer op de vrouw. ‘Nou? Schiet op, meneer. Is koud.’ Ze ademde een wolk witte damp uit en schuifelde heen en weer om warm te blijven.

‘Stap in.’

‘Jij weten hoe je vrouwen moet behandelen. Gelukkig ik weten hoe je man behandelt.’ Ze ging met haar tong over haar tanden en staaarde hem aan. Hij keek weg. ‘Eerst geld. Dan ik stap in.’ Ze strompelde om de auto heen, botste ertegenaan toen ze naar de passagierszijde liep. Ze deed het portier open en leunde voorover. ‘Eerst geld, meneer.’

Hij haalde zijn portemonnee uit het vakje in de middenconsole en hield twee briefjes van tien pond omhoog.

‘Goedkoop, maar kan wel. Verwacht niet briljant.’ Toen ze in de auto zakte, vulden zijn neusgaten zich met de geur van goedkope parfum. Ze graaide het geld al uit zijn hand voordat ze goed en wel zat. ‘Oké, niet te ver.’

‘Ik moet naar een rustige plek. Kunnen we wandelen... zoals op een afspraakje?’

‘Rustig is goed. Jij toch niet denken dat ik jou hier ga doen?’

‘Natuurlijk niet.’ Hij schakelde en begon te rijden. *Hem doen*, dat was het enige wat ze zou gaan doen. Maar hij wilde zo veel meer. Hij wilde praten, nadenken, iets voelen... wat dan ook.

In zijn hoofd hoorde hij zijn moeder. *Met vieze meisjes meegaan maakt je een vieze jongen. Mijn zoon doet dat soort dingen niet.*

‘Daar links. Er is rustige parkeerplaats bij drogist. Zet de auto daar.’

Hij begon te trillen toen hij langs de verlichte fontein reed en links afsloeg. Dit was nog steeds te openbaar voor hem. Drie vrouwen met rendiergeweien op het hoofd zwalkten voorbij. Dit was niet goed. Hij moest ergens anders heen, ergens waar het stil was, waar ze niet gestoord konden worden. Misschien daar waar hij Rosie soms uitliet, aan de rivier bij de sluis van Marcliff, vlak voorbij Bidford. Zijn hart begon sneller te kloppen toen hij de drogist voorbijreed en in de richting van de ringweg het gas intrapte.

‘Stop. Stop hier,’ zei de vrouw. ‘Waar ga jij, verdomme. Stop.’

Hij maakte een noodstop langs de kant van de weg. Hij trilde, de auto schokte. ‘Doe ik iets fout?’

‘Jij rijdt te ver. Ik zei drogist en jij doet dit.’ De vrouw deed het portier open.

‘Wacht. Ik wil alleen maar gezelschap. Het is een zware dag voor me. Mijn moeder is vandaag overleden en ik wil niet alleen zijn. Ik heb niemand anders.’ In zijn gedachten was zijn moeder al dood. Sinds de diagnose liep ze rond als een schim van zichzelf. Hij huiverde. Hij had deze vrouw net verteld dat zijn moeder vandaag gestorven was. Wat was hij dan voor een vent? ‘Sorry, ma,’ fluisterde hij.

‘Het spijt mij. Is vervelend voor jou.’

Zonder te knippen staaarde hij in het licht van de lantaarnpaal even verderop. Als hij het nog even volhield kwam er misschien een traan. En ja hoor, zijn ogen werden al waterig. Hij haalde zijn neus op en veegde met zijn mouw langs zijn oog. ‘Ik mis haar. Laat me alsjeblieft niet alleen.’ Wat was hij goed. De ene na de andere traan rolde nu over zijn wangen. Zelfs zijn neus begon echt te lopen door het inademen van de koude lucht.

‘Luister. Ik rij met jou mee, maar jij nu betalen. Ik wil binnen paar uur hier terug zijn. Ik begrijp jij bent verdrietig, maar ik ben geen hoofddokter. Tweehonderd, dan ben ik helemaal van jou. Ik geef afleiding, jij kan praten. Ik luisteren. Wat jij wilt.’

‘Dank je wel.’ Hij pakte haar koude, knokige hand en gaf er een

kus op. ‘Dank je wel dat je zo aardig voor me bent.’

‘Geld?’ Ze stak haar trillende hand uit en hij pakte zijn portemonnee al.

‘De helft nu en de helft achteraf.’

Ze knikte toen hij haar een briefje van honderd pond gaf, vouwde het op en deed het in een zak met een rits.

‘Afgesproken. Twee uur.’ Ze stak haar hand in haar zak en haalde er een pil uit. ‘Wil jij? Tien pond en wij allebei plezier.’

‘Nee, maar ga je gang.’ De vrouw legde de pil achter op haar tong, trok een gezicht toen ze haar hoofd in de nek gooide en hem doorslikte. Ze sloot het portier en zakte met gesloten ogen achterover in haar stoel terwijl hij de stad uit reed, over de Alcester Highway naar Warwickshire. Zijn bestemming, Marcliff om precies te zijn, lag een paar kilometer voorbij het industriestadje Cleevesford. Het was één uur ’s nachts. Hij had tot drie uur de tijd. Ze konden gaan wandelen, praten en dan zou hij haar weer terugbrengen.

Je kunt haar ook nu terugbrengen en het juiste doen, dacht hij.

Zijn hart fladderde toen hij haar van opzij bekeek. Hij was alleen met een slapende hoer in de auto.

‘Zijn we er al?’ De vrouw bewoog. Ze veegde een spoor van kwijl uit haar mondhoek.

‘Bijna,’ antwoordde hij, waarop hij het gaspedaal nog verder intrapte en over de landweggetjes vloog.

Toen hij naast de rivier had geparkeerd, bleef hij naar haar zitten kijken. Misschien was ze in slaap gevallen door de warmte in de auto, het zachte gezoem van de motor of wat er dan ook in die pil zat die ze had ingenomen. De velden strekten zich kilometers voor hem uit en afgezien van het schijnsel van de maan was het volledig donker. Hij deed zijn portier open. De vrouw bewoog. Ze leunde glimlachend naar hem toe, masseerde zijn kruis over het corduroy van zijn broek. Hij leunde achterover en liet haar zijn broek open-

ritsen om hem te strelen. Hij voelde zich hard worden toen ze hem bevrijdde uit zijn kleren en professioneel een condoom bij hem omdeed. Ze leunde voorover om hem in haar mond te nemen. Hij rukte aan haar haar.

‘Au, idioot.’

‘Dat niet. Doe dat niet.’ Hij was even stil en luisterde naar het bloed dat achter zijn slapen suisde. ‘Bitch.’

‘Breng me nu terug. Mij bitch noemen en zo vastgrijpen. Gek ben jij, een enge gek.’

Hij hapte naar adem, wilde gillen, schreeuwen, het dashboard in honderden stukjes slaan. Hij was niet gek, hij was alleen maar in de war. Waarom kon hij hier niet met Debbie zijn in plaats van die goedkope hoer?

‘Breng me terug. Ben jij doof of zo?’

‘Sorry. Ik wilde je geen pijn doen, je had me alleen verkeerd vast en ik schrok. Het deed pijn.’ Hij lachte geforceerd. ‘Kunnen we alsjeblieft opnieuw beginnen?’ Ze keek hem aan en zuchtte. ‘Wil je me met je handen aanraken?’ Hij deed het condoom af en liet het naast zijn voeten vallen.

‘Wat jij wilt. Maar jij grijpt mij niet meer zo vast.’

‘Het spijt me. Echt.’

Toen ze hem begon te strelen met haar warme handen, sloot hij zijn ogen en dacht hij aan Debbie. In zijn fantasieën brandden er altijd kaarsen op de achtergrond.

Ze waren in de schuur en ze hadden net gegeten. Ze liep op hem af en trok haar jurk uit zodat ze helemaal naakt voor hem stond. Haar tepels glansden in het kaarslicht toen ze over de bank leunde met gespreide benen en hem smeekte haar te nemen. Hij zoende haar onderrug en gaf een klap op haar kont. Hij kon niet langer wachten, hij moest in haar zijn. Hij stootte, steeds weer, en het genot groeide. Hij was er bijna.

‘Kom op, meneer, doe het nou,’ zei de vrouw. Haar hand pompte hard heen en weer.

‘Wat? Wat is... hou op! Stomme hoer... laat me los!’ schreeuwde hij. Hij trok zich terug en hapte naar adem. ‘Sorry, Debbie. Het spijt me.’ Hij strompelde de auto uit en ritste zijn broek dicht. De sleutels had hij meegenomen.

‘Eikel!’ riep ze.

Hij had Debbie bedrogen, de enige vrouw van wie hij ooit had gehouden. ‘Sukkel, sukkel, sukkel,’ mompelde hij ijsberend langs de oever, en hij sloeg zichzelf voor zijn kop. Stel dat Debbie er ooit achter kwam wat voor een viezerik hij was?

Het geluid van de rivier de Avon die door de waterkering stroomde, bracht hem weer bij zinnen. Hij beseftte dat hij zo hard rilde dat zijn spieren er pijn van deden. Koud, het was verschrikkelijk koud.

De vrouw kwam wankel op hem af en stak een sigaret op. ‘Wil jij een trekje om te kalmeren? Daarna jij kan me terugbrengen en vergeet niet andere honderd. Die heb ik echt verdiend, verdomme.’

Hij schudde zijn hoofd. Plaagde ze hem nu met het feit dat hij bij haar niet kon klaarkomen? Hij zag een grijns op haar gezicht. Was dat om hem? Ze liepen tot aan de sluis. Hij staarde in het kalme water en verplaatste zijn blik naar de gutsende stroom die door de waterkering ernaast kwam.

Opnieuw schudde hij zijn hoofd. ‘Wat heb ik gedaan? Wat heb ik in godsnaam gedaan?’ Hij begon weer te ijsberen. Een sliertje rook van de sigaret van de vrouw kwam in zijn neus. Zijn maag speelde op en hij ging bijna over zijn nek. Hij keek haar na toen ze de brug op liep en naar het water in de diepte staarde. Ze mocht het aan niemand vertellen. Als Debbie er ooit achter kwam... Er ging een rilling door hem heen. Dat zou niet gebeuren. Ze draaide zich om toen hij achter haar stond.

‘Als jij mij terugbrengt zijn twee uur voorbij.’ Ze liet haar peuk

in het water vallen en begon terug naar de auto te lopen, waarbij ze bijna struikelde over de stenen op het pad. Toen ze zich omdraaide, greep hij haar armen beet. ‘Laat me los, alsjeblieft,’ zei ze met glazige ogen. Toen hij dat niet deed, begon ze tegen te strubbelen. ‘Laat me los!’ riep ze. Ze probeerde naar zijn gezicht te grijpen en in zijn ogen te prikken.

Met moeite kreeg hij haar terug op de brug, maar daarna leek het een peulenschil om haar kleine lichaam in het ijskoude water te gooien. Hij luisterde naar het gekraak van het ijslaagje toen haar lichaam erdoorheen brak. Een val met haar hoofd naar beneden in ijskoud water zou ze niet overleven. Hij zag haar boven water komen, happend naar adem, haar stem galmend door de sluis. ‘Ik kan niet zwemmen! Help!’ Ze verslikte zich in een hap water. Hij staaarde naar beneden en zag haar verwrongen gezicht in het maanlicht. Zijn hart ging zo snel dat hij zeker wist dat hij een hartaanval zou krijgen... maar toen stopte het geplons. Hij wachtte nog tien minuten. Geen geluid meer, geen gespetter en geschreeuw.

‘Het spijt me, Debbie. Ik hou van jou en het spijt me heel erg dat ik je heb bedrogen.’ Angstig keek hij om zich heen om te zien of hij alleen was, waarna hij terug naar de auto snelde. Het portier aan passagierszijde stond nog open. Hij leunde naar binnen om de veiligheidsgordel goed te doen die om de stoel was blijven haken, en zag een rijbewijs liggen. Ze was Roemeens. Nicoleta Ilescu was pas vierentwintig jaar. Hij liet zijn vinger over haar foto op de kleine kaart gaan. Hij had gelijk: Debbie was ze zeker niet. Hoe had hij dat kunnen denken? Met een stoffer uit het handschoenenkastje veegde hij de passagiersstoel schoon. Hij moest kokhalzen van de geur van haar parfum die nog in de auto hing. Zijn vingers kon hij nog amper voelen, maar hij wist dat hij het raampje open moest laten tijdens de rit naar huis om die geur kwijt te raken.

Hij liep langs de rivier om het rijbewijs weg te gooien, maar aarzelde ineens. Hij had hem aangeraakt. Zouden zijn vingerafdrukken erop blijven staan als de kaart in het water lag? Hij veegde

hem af aan zijn broek en hield hem met zijn vingertoppen vast. Daarna deed hij hem in zijn zak. Het was te riskant om hem hier weg te gooien. Als het lichaam werd gevonden, zouden ze ook de kaart kunnen vinden en dan wisten ze meteen wie ze was. Misschien zou ze in de rivier blijven liggen tot ze niet meer was te identificeren, maar hij zou geen bewijs achterlaten om het makkelijker te maken. Als ze zouden weten wie ze was, zouden ze ook weten waar ze was geweest en waar ze woonde. Misschien konden ze via camerabeelden achterhalen dat hij haar had opgepikt in Redditch. Dat risico kon hij niet nemen. Hij zou het rijbewijs meenemen, weg van hier.

Hij speurde de rivier af om te kijken of hij haar lichaam ergens kon zien... niets, alleen het geruis van het water. Hij verstijfde toen hij geritsel hoorde. Was het de wind? Een dier? Vossen en dassen kwamen hier veel voor. De struiken tegenover hem ritselden nogmaals. Zijn hart sloeg tegen zijn ribbenkast. Had iemand hem gezien?

‘Wie is daar?’ vroeg hij met een bibberstem terwijl de tranen over zijn wangen stroomden. Hij hapte naar adem en viel bijna flauw. Wie had hem gezien?

Een vos kwam tevoorschijn uit het struikgewas en rende weg. Een uil riep, waardoor hij opnieuw verstijfde. Zo hard als hij kon begon hij te rennen, terug naar de auto, waarbij hij bijna uitgleed over een bevroren plas. Moeder zou straks wakker worden. Dan moest ze ontbijten en het brood lag nog in de auto. Hij zou naar huis gaan en daarna zou hij naar Debbie kijken, precies zoals hij iedere dag deed.

1

Vrijdag, 1 december 2017

Albert liet een boer nadat hij zijn laatste slok ale had genomen en zette zijn pet op. Nog een zou lekker zijn, maar hij wist dat zijn pensioentje dat niet toeliet. Het water liep hem al in de mond als hij dacht aan de hartige taart met niertjes die zijn burens Mark en Jean hem hadden beloofd voor het avondeten. Hij pakte de tafel vast en hees zichzelf met een vertrokken gezicht overeind. Oud zijn was niet gemakkelijk. Als je oude botten meer dan een paar minuten in een bepaalde stand gefixeerd waren, werden ze opstandig als ze weer in beweging moesten komen.

Er waren feestvierders aan het drinken en roepen, ze darten en poolden. Ze begonnen te dansen toen er weer een pophit uit de jukebox schalde. Het waren de dagen voor kerst en hij genoot ervan. Hij deed zijn stropdas recht en knoopte zijn jas dicht, waarna hij door het glas-in-loodvenster naar buiten keek. Het was donker. Zo meteen zou hij de warmte van het haardvuur achterlaten en daarbuiten in de regen lopen. Hij pakte de wandelstok die aan zijn stoelleuning hing en schuifelde tussen de mensen door, terwijl hij onderweg naar de deur iedereen bedankte die voor hem opzijstappte.

‘Dag oude Albert!’ riep Jeff, een van de jongens achter de bar, die net een pint stond te tappen voor een man in een kersttrui met lichtjes.

‘Laat dat “oude” maar zitten,’ antwoordde Albert met een knip-oog. Hij zag Jeff zijn voorhoofd afvegen en verdergaan met het bedienen van de vrolijke klanten. Hij duwde de deur open en hapte naar adem toen een windvlaag hem in het gezicht sloeg. Voor de deur lag een plas en zijn schoenen waren meteen doorweekt. Hij wist dat het goedkope schoenen waren, maar het waren de enige die hij nog kon betalen en ze zagen er wel chic uit. Het verbaasde hem hoeveel jongelui uitgingen in een joggingbroek en een t-shirt. Dat was toch om in te sporten, en niet om indruk mee te maken? Glimlachend dacht hij terug aan de eerste avond dat hij zijn Lillian had gezien.

Het dorpshuis van Cleevesford op 17 december 1954. Het was de eerste kerst na het opheffen van de rantsoenering die al zo lang had geduurd als hij zich kon herinneren. Hij droeg zijn enige pak, ging het dorpshuis binnen en betaalde de entree. De zaal was vol met mensen die dansten op ‘Shake, Rattle and Roll’. Zijn hart klopte snel toen hij naar een plekje zocht waar hij kon gaan staan. Elke man leek wel een meisje aan zijn arm te hebben of op de dansvloer te staan. Langs de kant keek hij toe hoe ze allemaal rock’n-rollden en lindyhopten.

Hij was achttien en had al wel een paar afspraakjes gehad, maar was nog geen meisje tegengekomen met wie hij opnieuw wilde afspreken of met wie hij verder wilde gaan. Hij was een dunne, pukkelige jongen om wie de meeste meisjes met een boog heen liepen. Grijnzend dacht hij terug aan de waarschuwing van zijn moeder toen hij die avond van huis was gegaan: ‘Denk erom dat je geen meisjes in de problemen brengt.’

De dansers gingen dicht tegen elkaar aan staan toen een vrouw ‘Secret Love’ van Doris Day begon te zingen. Albert beet op zijn onderlip en wriemelde zenuwachtig met zijn vingers. Hij zette zijn lege glas op tafel en draaide zich om. Toen hij opkeek, staarde hij in de ogen van het mooiste meisje dat hij ooit had gezien. Ze zag eruit als Marilyn Monroe met kastanjebruin haar. Tja, de rest

was geschiedenis. Een jaar later was hij met Lillian getrouwd en niet veel later hadden ze twee prachtige dochters gekregen.

Hij zoog zijn longen vol en rook alleen nog maar hartige taart toen hij langs de patatkraam waadde. Hartige taart met niertjes, dacht hij glimlachend. Zijn sokken waren doorweekt en de regen kwam met bakken uit de hemel. Druppels spatten uit de gorgelende goten en sloegen tegen de vensters van de rijtjeshuizen aan de overkant. Water droop van zijn pet, op zijn neus en druppelde daarna van zijn kin. Hij rilde en snelde langs de parkeerplaats in de richting van de bibliotheek van Cleevesford – oftewel het dorps huis van Cleevesford, want zo noemde hij het nog steeds. Opnieuw nam de muziek van die avond zijn gedachten over.

Destijds had hij voor het eerst echt gedanst met Lillian op 'I Saw Mommy Kissing Santa Claus'. Wat was Lillian dol geweest op The Beverley Sisters. En aan het einde van die avond had hij voor het eerst gezoend. Hij had wel eens eerder zijn lippen langs die van een meisje gestreken, maar dat had niet heel bijzonder gevoeld. Zijn zoen met Lillian was echt geweest. Hij kon zich het moment nog herinneren waarop haar zachte lippen de zijne hadden geraakt.

Hij rook haar rozenparfum. Wilde haar dicht tegen zich aan houden en haar zachte huid strelen, maar hij was netjes opgevoed. Hij hield zijn armen achter haar zonder haar rug aan te raken. Toen stopte ze met zoenen, ze reikte achter zich en legde zijn handen tegen haar onderrug, waarna ze even giechelde en weer verder ging met zoenen. Drieënzestig jaar later, en nog steeds sloeg zijn hart op hol als hij aan Lillian dacht. Er zou nooit een ander voor hem zijn.

Hij stak de straat over en liep naar de bibliotheek. Heel even kijken, vanwege die goeie ouwe tijd. Hij zette zijn wandelstok op de stoeprand en stapte erop. De straatlantaarn boven hem ging aan en uit en bleef uiteindelijk uit. Hij keek naar de deur terwijl hij wachtte tot hij weer goed kon zien in het duister. In 1954 had er op

die deur een bord gehangen waarop de dansavond werd aangekondigd. De enige dansavond van dat jaar.

‘Ik zal altijd van je houden, Lillian,’ fluisterde hij. Hij tuurde door zijn wimpers naar de kleine witte afvalzak die onder het afdak op de stoep lag. ‘Stelletje viespeuken. Waarom zou je het ook in de vuilnisbak gooien als je het gewoon op de grond kan laten liggen?’ Hij zette zijn wandelstok tegen de deur, legde zijn hand op zijn rug en boog voorover. Zijn knieën kraakten toen hij naar het afval reikte. Waarom zat er een rood lint om die zak? Hij leunde nog verder voorover tot hij er met zijn vingers bij kon. Het was een handdoek. Hij trok eraan. Wat het ook was, het hoorde in de vuilnisbak. Hij werd er doodziek van dat de buurt niet meer netjes werd gehouden door die jongeren die altijd op straat bij elkaar kwamen.

Hij greep het bundeltje vast waarbij de handdoek openviel. Er zat een pop in. Met zijn trillende hand veegde hij over het hoofdje van de pop. Het voelde niet aan als plastic. Het voelde als huid, koude huid. Zijn getril veranderde in hevig schudden en hij stapte achteruit en viel met zijn achterste in een plas. Hij probeerde om hulp te roepen maar zijn hart bonsde zo hard dat het leek alsof het door zijn mond naar buiten wilde. De tranen sprongen in zijn ogen bij de gedachte aan het kleine bundeltje dat voor hem lag. Wás het maar een pop. Het had een pop moeten zijn. Hij veegde over zijn natte achterste en kroop met open mond op het bundeltje af. Het was de kleinste en koudste baby die hij ooit had gezien. De straatlantaarn boven hem siste en floepte weer aan, waardoor hij het fijne gezichtje van de baby kon zien. Hij moest hulp halen. Misschien was het wel te laat om het arme kind te redden, maar aan hem zou het niet liggen. Hij leunde met zijn fragiele lijf tegen de deurpost van de bibliotheek en pakte zijn stok.

‘Help,’ fluisterde hij. Hij probeerde steeds maar weer te roepen. ‘Help!’ riep hij uiteindelijk, en hij sloeg met zijn stok op de voordeuren van de rijtjeshuizen. Bij de derde ging het licht binnen aan

en kwam er een vrouw naar de deur. 'Bel een ambulance en de politie,' zei hij hijgend.

'Wat is er gebeurd? Kom binnen. Zo wordt u nog doodziek,' zei de vrouw die de doorweekte man naar binnen hielp.

'Er ligt een baby. U moet gaan kijken. Neem iets warm mee. Alstublieft,' antwoordde hij, terwijl hij haar arm beetpakte voor steun en op adem probeerde te komen.

'Een baby? Gaat alles wel goed met u?'

'Ja. Ik heb net een baby gevonden op de stoep van de bibliotheek. Ga er alstublieft heen om te helpen,' zei hij toen hij op de bank neerzeeg en alle kussens natmaakte.

De vrouw greep naar haar mobieltje en beval haar tienerdochter om bij Albert te blijven. Het meisje legde een deken over zijn schouders en ging daarna bij het raam staan om vanuit de warme woonkamer naar haar moeder te kijken. Albert rilde bij de gedachte aan de ijskoude baby. Het deed hem denken aan de koudheid die hij had gevoeld toen hij Lillian in bed had gevonden in 1985, nadat ze in haar slaap was overleden aan een longontsteking. Zijn hart sloeg over en hij begon te huilen.

2

Gina kamde met haar vingers door haar vochtige haar. Ze stapte uit de auto en viste een elastiekje uit haar zak om de warrige bos in een paardenstaart te doen. Wéér een bad dat was verstoord door het werk, wéér een noodsituatie die waarschijnlijk zou uitlopen op een slapeloze nacht. Ze zag het lange dunne silhouet van brigadier Jacob Driscoll. Hij stond met een vrouw te praten onder een boom voor de bibliotheek. Gordijnen bewogen, ganglampen wierpen lichtbundels op de straat en mensen kwamen langzaam dichterbij. Een ambulancebroeder hield het kleine, in een handdoek gewikkelde pakketje vast. Hij stapte in de ambulance en sloot de deuren. Gina huiverde. Die handdoek kon wel eens het enige zijn wat de kleine later zou hebben. Een lap, vol met geheimen die de dichtgeweven stof misschien wel nooit zou prijsgeven.

Jacob keerde zich naar haar om toen ze dichterbij kwam. Zijn dunne, blonde haar plakte aan zijn natte voorhoofd, waardoor hij op een Action Man-figuurtje leek. ‘Mevrouw Craneford, dit is inspecteur Harte. Mevrouw Craneford heeft voor de baby gezorgd totdat de ambulance er was. De broeder heeft vastgesteld dat de baby onderkoeld is en een lage hartslag heeft.’

‘Och, die arme kleine was ijskoud. Wat een verschrikkelijke toestand. Er zit een oude man bij ons thuis. Hij heeft de baby gevonden en bij ons aangeklopt. Hij was helemaal in paniek. Ik denk

niet dat hij u veel verder kan helpen, hij lijkt wel in shock. Mijn dochter zet een kop thee voor hem,' zei mevrouw Craneford.

Gina keek om zich heen. Ze zag de druppeltjes regen in het licht van de lantaarn. Haar paardenstaart bleef aan haar nek plakken en maakte haar shirt nat. Rillend wendde ze zich tot Jacob. 'Goed, vraag jij Smith om langs de deuren te gaan en verklaringen op te nemen?'

'Al gedaan,' antwoordde Jacob.

Gina keek naar de bibliotheek. 'We hebben de beelden van de bewakingscamera nodig. Bel het noodnummer van de gemeente om iemand daarop te zetten. Mevrouw Craneford, wilt u teruggaan naar de man die de baby heeft gevonden? We komen er zo aan.'

De vrouw knikte, slofte terug naar haar huis en struikelde bijna over de drempel.

'Hebben we al iets?'

'Smith heeft nog geen getuigen gevonden. Er is bijna niemand thuis,' zei Jacob. 'Degenen die wel thuis waren hadden hun gordijnen dicht en de tv aan. Gaat het?'

Gina rilde en sloeg haar armen om zich heen. 'Ja, ik heb het alleen koud. Ik lag in bad toen jullie belden. Zoals gewoonlijk. Ik hoop dat alles goed is met de moeder. Hebben de ambulancebroeders iets kunnen zeggen over de leeftijd van de baby?'

'Ja, pasgeboren en misschien prematuur. Ze weten pas meer als ze goed is onderzocht. Het viel me op dat de handdoek een beetje naar diesel rook.'

'Diesel. Interessant,' zei Gina, nog steeds om zich heen kijkend. Haar bad lag alweer in een grijs verleden. 'Wat een avond.'

'Vertel mij wat. Je hoort me verder niet klagen, maar ik had juist een afspraakje met Abigail, die ene over wie ik heb verteld, die in een café in het centrum werkt.' Hij was even stil. 'Maar goed, de baby wordt nu tenminste goed verzorgd. We moeten zo snel mogelijk de moeder zien te vinden en hopen dat het goed met haar

gaat. Klinkt redelijk eenvoudig.’ Jacob veegde de regen uit zijn gezicht en zwiepte de natte haarlok achterover.

‘Laten we het hopen. Ik kan maar beter gaan nadenken over een persverklaring, zien of iemand iets heeft gehoord. Ik ga die kerel daarbinnen even wat vragen stellen. Kun jij de spullen waar de baby in was gewikkeld in beslag nemen voordat de ambulance vertrekt? Doe ze in gelabelde bewijsmateriaalzakken en stuur ze naar Keith van forensisch. Ze moeten gecontroleerd worden op alles wat kan helpen bij het vinden van de ouders. Vraag of ze de gebruikelijke tests willen doen: haar, bloed en sporen van alles wat kan helpen. En diesel. Je weet maar nooit.’

‘Doe ik,’ antwoordde Driscoll. Hij zette zijn capuchon op en liep naar de ambulance.

Het ging nog harder regenen toen Gina onder het afdak vandaan stapte. Ze rende naar het huis van mevrouw Craneford, klopte op de deur die op een kier stond en schuifelde de hal in. ‘Hallo. Inspecteur Harte hier,’ riep ze. Voordat ze de rommelige woonkamer binnenstapte gooide ze nog bijna een kapstok vol met jassen om. In de kamer was het lekker warm dankzij een elektrische kachel. De veelkleurige kerstlichtjes maakten de chaos nog groter. Op de bank zat een bejaarde man naar de muur te staren.

‘O, inspecteur. Dit is meneer Thomas, de man over wie ik vertelde. Hij heeft de baby gevonden. Wilt u een kop thee?’ vroeg de vrouw die al achteruit stapte in de richting van de keuken.

‘Nee hoor, dank u,’ antwoordde Gina. Ze nam plaats naast de frêle man en zag dat zijn handen trilden toen hij de deken strakker om zijn schouders trok.

‘Mijn burens Mark en Jean vragen zich vast af waar ik blijf. Ze maken zich snel zorgen,’ zei de man met een blik op zijn horloge.

Gina pakte haar telefoon. ‘Zal ik ze voor u bellen?’ Albert knikte en gaf haar hun nummer. Ze belde en legde uit dat ze Albert een paar vragen moest stellen en dat hij daarna gauw thuis zou worden

gebracht. ‘Jean zei dat ze uw hartige taart met niertjes in de magnetron zal doen. Meneer Thomas...’

‘Albert, zeg maar Albert.’

Met een glimlach haalde Gina haar notitieboekje en pen tevoorschijn. ‘Vertel eens in je eigen woorden wat er is gebeurd, Albert.’

‘Om ongeveer half acht kwam ik uit The Angel. Het was afschuwelijk weer en het regende. Afijn, ik stak de straat over en liep langs de huizen naar de bibliotheek. Daar bleef ik even staan om te kijken. Vroeger was het namelijk het dorps huis van Cleevesford, ziet u. Lillian en ik hebben daar nog gedanst. Ik wilde even terugdenken aan die tijd, begrijpt u?’ Gina knikte vriendelijk. ‘Maar toen ik daar stond, zag ik iets en ik dacht dat het afval was. Ik liep erheen om het op te rapen en toen merkte ik dat het een baby was. Deze mevrouw was zo aardig de deur open te doen en zij is toen naar buiten gegaan om ervoor te zorgen. Is alles goed met de baby? Hij voelde zo koud aan toen ik het hoofdje aanraakte. Is hij...?’

‘De baby wordt nu verzorgd. U en mevrouw Craneford hebben het goed gedaan.’

De man zuchtte diep.

‘Ongelooflijk dat een moeder zo’n hulpeloos kleintje alleen achterlaat,’ zei mevrouw Craneford, en ze beet op haar onderlip. ‘Ik bedoel, als ze het niet wilde houden zijn er genoeg andere mensen die geen kinderen kunnen krijgen en...’

‘We kennen de omstandigheden van de moeder niet. Daar proberen we nu achter te komen,’ zei Gina vriendelijk. Door haar ervaring met kindbescherming en huiselijk geweld wist ze dat zaken niet altijd zo eenvoudig waren als ze leken. Misschien was de moeder wel minderjarig of werd ze misbruikt, of bevond ze zich in de een of andere bedreigende situatie. Het was haar taak om daarachter te komen en de zaak op te lossen, en ze wist maar al te goed dat je dan geen aannames moest doen. Alleen de feiten telden. Ze keek naar de tengere man naast haar. Hij zag er terneergeslagen uit en veegde zijn neus af met de rug van zijn hand. ‘Hier is mijn

telefoonnummer, voor het geval dat je je nog iets herinnert. Ik zal zorgen dat iemand je thuisbrengt.’ Ze belde Smith en die was er binnen een paar tellen.

‘Dank u wel,’ zei Albert. Hij liet de deken op de bank vallen en vertrok samen met de agent.

Mevrouw Craneford glimlachte en tikte met haar voet op de grond. Haar dochter kwam uit de keuken met een glas in haar hand. Het meisje keek haar vriendelijk aan en ging naar boven.

‘Hebt u nog iets verdachts gezien toen u naar de baby toe ging?’

‘Nee, niet echt. De oude man heeft me verteld waar hij lag en ik vond de kleine meteen. Toen heb ik jullie gebeld en de baby vastgehouden tot de ambulance er was, om hem warm te houden. Hij huilde niet eens,’ zei de vrouw naar de muur starend.

‘De baby is nu in goede handen. Ik weet zeker dat uw hulp een belangrijke rol heeft gespeeld. Hebt u niemand in de buurt zien rondhangen?’ vroeg Gina. Ze vroeg zich af of de moeder had gewacht tot iemand de baby vond. Misschien had ze aan het einde van de straat of om de hoek gestaan. Gina’s gezicht begon te gloeien door de warme kachel. Zelfs haar haar werd al droog.

‘Nee. Er was niemand op straat. Alleen ik.’

‘Als u zich nog iets herinnert, belt u me dan alstublieft,’ zei Gina. Ze gaf de vrouw haar kaartje en liep naar de deur.

‘Wilt u me laten weten hoe het met de baby gaat?’ vroeg mevrouw Craneford toen ze Gina uitliet.

‘Ja, natuurlijk.’ In haar hoofd was ze het persbericht al aan het opstellen. Ze zou inzetten op de veiligheid van de moeder en getuigen verzoeken naar voren te komen. Ze zou alle details door moeten geven aan hoofdinspecteur Briggs, zodat hij de informatie aan de pers kon doorgeven voordat het ochtendnieuws verscheen. Het regende nog steeds pijpenstelen, de goten en putten overstroomden haast. De ambulance reed weg en sproeide water over de stoep. Jacob Driscoll kwam op haar afgerend.

‘Ik heb alle kledingstukken in bewijszakken gedaan en gelabeld